

Ministre, og et endeligt Resultat havde været naaet, men det har jo ikke været Tilfældet. Den høitærede Minister maa takke sine Kolleger, fordi det ikke har nyttet at komme ind paa Forhandling med ham om disse Poster, men ikke os. Fra vor Side har der, som jeg allerede en Gang har udtalt, været Villighed til en saadan Forhandling, men naturligvis, naar man ser, at samtlige Ministre gjentage Alt, hvad der var opstillet til 2den Behandling, og naar man samtidig fra alle Sider læser Udtalelser om, at man er enig om ikke at ville have nogen Forstaaelse paa Finantsloven, og endog meget videre gaaende Udtalelser, maa man sige sig selv, at det er ørkesløst at vente at komme til et Resultat paa dette Omraade, og det saa meget mere, som disse Spørgsmaal ikke have stor Betydning, men meget godt kunne vente. I det Øieblik man ser, at der er virkelig alvorlig Villie til at gaa ind paa et Forslag til en Bevilling, saa vil der virkelig ogsaa fra vor Side være en god Villie til at komme overens. Jeg vil desuden til det ærede Medlem (Scharling), som nu satte sig, udtale, at de Klager, han rettede over, at Kjøbenhavns Postvæsen blev forsjømt, ere ikke berettigede, saa længe han ikke vil virke med til, at Landpostvæsenet bliver stærkere og bedre fremmet end nu. (Afbrydelse). Ja, det ærede Medlem har da stemt, uden at kunne faae sine Ministre med sig, og saa nytter det jo ikke noget. Det er et Faktum, at Landpostvæsenet sættes til Side, og samtidig opstilles der store Krav til Fordel for Kjøbenhavns Postvæsen, og hvis disse Krav ikke opfyldes, er det for Kjøbenhavns Befolkning ikke nogen virkelig Støde. Det er kun Spørgsmaalet om røde eller gule Postkasser, det kan i Grunden være temmelig ligegyldigt. Det er nærmest rent finantsielle Interesser, som ere knyttede dertil, men ikke Interesser for Befolkningen, hvorimod den Langsomhed, hvormed Landpostvæsenets Udvikling foregaar, er til væsentlig Støde for Befolkningen og medfører et søleligt Savn for den. — I Anledning af de Bemærkninger, den høitærede Minister fremsatte om Postvæsenet, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der var megen Overdrivelse i, hvad den høitærede Minister sagde, om den Forbindelse, der skulde være mellem Bevillingen til Kontorhold og til Expeditioner omkring i Landet. Thi ganske vist maa det indrømmes, at det, at der oprettes flere Postexpeditioner, medfører forøget Arbejde for de centrale Postkontorer i Byerne, men samtidig dermed medfører det ogsaa en betydelig Lettelse i Arbejdet, thi den store

Mængde Breve og Expeditioner, som selve de centrale Posthuse derigjennem blive fri for, skaffer en betydelig Fritid og bevirker, at Arbejdet bliver betydelig mindre. Enhver, der ser, hvor Meget der gaar til slige Postexpeditioner omkring i Landkredsene, vil have et klart Begreb om, hvilken utrolig Lettelse det er for de centrale Postkontorer, at der oprettes nye Postexpeditioner. Naturligvis faae de forøget Regnskab, men samtidig formindstes Expeditionen, og disse to Ting maa nogenlunde opveie hinanden. — Jeg paafjæner, at den høitærede Minister ikke har bestemt udtalt, at han ikke vil oprette nye Postexpeditioner, men blot, at han havde Betænkelighed derved.

Jeg gaar derefter over til de Bemærkninger, der bleve fremsatte fra den høitærede Ministers Side til Forvar for den mærkelige Overenskomst, der er truffen med Statsraad Tietgen og Thydland i Anledning af Gjedserbanen. Den høitærede Minister udtalte, at han var ikke gaaet til Rigsdagen, fordi han, som han sagde, ikke var nødt til det, og han eller rettere sagt Regjeringen eller maasse hans Forgænger — jeg vil indrømme, at i hele denne Sag er det muligvis ikke den høitærede Indenrigsminister, der bærer det oprindelige egentlige Ansvar, det maa hvile paa hans Kolleger — ønskede af den Grund ikke at gaa til Folkethinget eller Rigsdagen, fordi det ikke var Hensigten at tilveiebringe en Statsbane paa denne lille Strækning, efter som Resten af Banerne paa Falster var privat. Jeg vil dog dertil gjøre opmærksom paa, at dette i Virkeligheden ikke er nogen Grund, thi Meningen maa jo dog være, at vi i Tiden skulle komme i Besiddelse saavel af denne Bane som af de andre Hovedbaner paa Lolland-Falster. Der maa dog være saa megen Konsekvens og Mening i vor Jernbanepolitik, at vi, efter at have gjort de sjællandske Jernbaner til Statsbaner, maa have til Hensigt at gjøre samtlige Hovedbaner i Landet til Statsbaner. Men naar det er givet, saa er det givet, at denne Ret til Indløsning, som er forbeholdt i det paagældende Lovforslag med Hensyn til de Lolland-Falsterste Baner ikke blot er nominal, men at den vil komme til at træde i Kraft, maasse om ikke lang Tid. Saa falder ogsaa det Argument bort, at man ikke bryder sig om at have en Statsbane der; thi den vil man faae alligevel. Spørgsmaalet om den skal anlægges af Staten, eller om det skal overlades til private Koncessioner, maa afgjøres af økonomiske Grunde. Jeg tror, at det fra alle Sider er indrømmet, at det Skridt, Regjeringen der har gjort, er et høi Grad uheldigt. Jeg anerkjender strax, at det ærede